

Nu het nog kan

laten we elkander aanraken nu het
nog kan, woorden toefluisteren die we
later moeten toevertrouwen aan de bomen,
het dier dat kwispelt aan onze voet

vrienden, weerloos zijn we als de wreedaard
komt, de heerser over onze breekbare leden;
laten we samen aan tafel zitten, de brokken
delen van een schone droom

de aarde wordt door ons rond gemaakt,
de zeeën zijn levend als wij dat willen,
bij de beemden speelt de zon in een sloot
en ze is een kind met grote ogen

vrienden, laat ons spreken niet ijdel zijn,
een vergeefs kloppen aan een vergrendelde
poort: ons woord is een valbrug, een boogje
van stenen dat zich kromt over
een gracht, een slotwal van walg

meer hebben we gezien en meer gehoord
dan verdraaglijk is, en vaak zullen we
onze klachten herhalen; maar alleen
een mens met oren en mond kan onze
weemoed delen en daarna kan zwijgen volstaan

terwijl de vogels het overnemen, over
de rivier die wiegt als een schoot;
vrienden, laten we nog eens de veerboot
nemen, aan de overkant zitten op
een groene bank en zien hoe de boten
komen uit hun bocht en in een bocht
verdwijnen: zo zullen wij gaan,
meer dan een vrachtboot kunnen wij
niet zijn, en soms een fonkelend jacht
met vaantjes aan een koord en meisjes
en mooie jongens op de voorplecht

en wij staren ze na, zonder begeerte,
als een grootvader, een grootmoeder
staren wij ze na en wij horen de golfslag

Staf de Wilde